П Р И М Љ Е Н О
У_____прим._____прил.
20. 10. 2025
Р_____од_____
У ПРИВРЕДНОМ СУДУ
У БЕОГРАДУ 22

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
2 Пж 3410/25
15.10.2025. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Милице Милановић Траиловић, председника већа, судије Јелене Јовановић и судије Мирјане Гитарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца BELMET HANDELSGESELLSCHAFT GMBH, ул. Gruberstrasse 2-4, Линц, Република Аустрија, чији је пуномоћник Александар Ристић, адвокат из Београда, против тужених: 1. Марио Плазибат из Републике Хрватске, ул. Барбат 694, Барбат и 2. METAL ELEMENT d.o.o. za usluge, ул. Кузминечка бр. 8, Загреб, Хрватска, чији је пуномоћник Дејан Перић, адвокат из Београда, ради накнаде штете, вредност предмета спора 54.046.718,84 динара, одлучујући о жалби друготуженог изјављеној против решења Привредног суда у Београду П 6325/2023 од 24.07.2025. године, на седници већа одржаној дана 15.10.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

I ОДБИЈА СЕ жалба друготуженог, па се **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног суда у Београду П 6325/2023 од 24.07.2025. године у ставу I изреке.

II УКИДА СЕ решење Привредног суда у Београду П 6325/2023 од 24.07.2025. године у ставу II, III, IV, V и VI изреке и предмет се у том делу враћа првостепеном суду ради одржавања нове главне расправе.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Привредног суда у Београду П 6325/2023 од 24.07.2025. године у ставу I изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда изјављен од стране туженог. У ставу II изреке одређена је привремена мера обезбеђења новчаног потраживања тужиоца, па је забрањено туженом другог реда да отуђи односно на било који начин оптерети свој удео који представља 49% основног капитала друштва Белмет Друштво са ограниченом одговорношћу за трговину и услуге Београд - Нови Београд, са регистрованим седиштем на адреси Јурија Гагарина бр. 151А, чији је матични број: 21279471. У ставу III изреке констатовано је да се привремена има уписати у виду забележбе при надлежном регистру Агенције за привредне регистре. У ставу IV изреке одређено је да ће ову привремену меру спровести јавни извршитељ Михаила (Бранислав) Драговић, са седиштем у Београду. У ставу V изреке констатовано је да привремена мера траје до правноснажног окончања овог поступка. У ставу VI изреке констатовано је да жалба против овог решења не одлаже његово извршење.

Благовременом жалбом друготужени побија првостепено решење у целости из свих законом прописаних разлога, посебно указујући на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Предложио је да првостепени суд преиначи побијано решење на начин што ће усвојити приговор апсолутне ненадлежности српских судова за решавање ове правне ствари и тужбу тужиоца одбацити као недозвољену, односно уколико нађе да је истакнути приговор основан, одбиће у целости захтев тужиоца за одређивање привремене мере као неоснован.

Тужилац је у одговору на жалбу друготуженог навео да је првостепено решење у целости законито, засновано на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и донето на основу брижљиве и савесне оцене изведених доказа правилном применом материјалног права. Предложио је да суд одбије жалбу друготуженог као неосновану и да потврди побијано решење о одређивању привремене мере, те да обавеже друготуженог да тужиоцу надокнади трошкове другостепеног поступка.

Испитујући законитост и правилност првостепене пресуде у границама одређеним чланом 386., у вези са чланом 402. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд, као другостепени суд, налази да је жалба друготуженог основана.

Наиме, према стању у списима предмета, тужилац је поднетом тужбом тражио да се обавежу тужени да тужиоцу солидарно исплате износ од 461.238,42 динара у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, са законском затезном каматом од дана доспелости потраживања до исплате, као и да се тужени обавежу да тужиоцу солидарно исплате све трошкове парничног поступка. Образлажући тужбу и тужбени захтев тужилац је навео да је већински члан са уделом од 51% у основном капиталу привредног друштва Белмет Друштво са ограниченом одговорношћу за трговину и услуге Београд - Нови Београд, да је првотужени тренутно један од два директора друштва, док је у периоду од оснивања друштва, 06.04.2017. године до 05.04.2023. године, био једини регистровани директор друштва који је наведено привредно друштво заступао самостално, без било каквих регистрованих ограничења у заступању, те да је друготужени мањински члан предметног друштва са уделом од 49% у основном капиталу истог. Истовремено првотужени је већински члан и директор друготуженог, због чега исти сматрају повезаним лицима у смислу члана 62. Закона о привредним друштвима. Тужилац је поднео тужбу из члана 78. Закона о привредним друштвима коју је засновао на наводима да је првотужени, поступајући као једини директор предметног привредног друштва повредио дужност пажње, предвиђену одредбом члана 63. Закона о привредним друштвима, односно дужност пријављивања правних послова и радњи у којима постоји личних интерес из члана 65. и 66. истог Закона, а коју дужност је повредио и друготужени, при чему су њихове активности довеле до непосредног оштећења права и интереса тужиоца. Тужилац даље образлаже да је првотужени у фебруару и марту 2023. године, у периоду када је био једини директор друштва, поступајући несавесно, противно пажњи доброг привредника и супротно интересима друштва, на штету тужиоца као већинског члана друштва, иницирао и исходовао предузимање правних радњи од стране друштва које су за последицу имале плаћање износа од 587.238,39 евра тј. износа од 68.89.689,99 динара у корист друготуженог, иако за то није постојао било какав правни основ нити су поменуте радње у којима је постојао лични интерес тужених пријављене тужиоцу, на који начин је тужилац непосредно оштећен као већински члан друштва, будући да је на описани начин извучен највећи део имовине и новца из друштва који је и тужилац имао право да прими кроз расподелу добити друштва или кроз ликвидациони остатак, у случају ликвидације друштва. Даље је навео да су плаћања у корист друготуженог извршена од стране друштва у складу са инструкцијама првотуженог, а као формално оправдање за предметна плаћања првотужени је, супротно закону и оснивачком акту друштва, сам саставио и потписао одлуке о исплати дивиденде, којима је предвиђено вршење плаћања остварене добити друштва у 2019., 2020., 2021., и 2022. години искључиво у корист друготуженог, иако је исти био мањински члан друштва, док са друге стране није било предвиђено било какво плаћање остварене добити друштва у

корист тужиоца, као већинског члана тог друштва. Као последица оваквих радњи из предметног привредног друштва је у корист друготуженог извучена значајна имовинска целина, противно одредбама Закона о привредним друштвима и другим прописима Републике Србије, а све на директну штету тужиоца, као већинског члана тог друштва. Тужилац је указао да износ исплаћен друготуженом није имао оправдања у финансијском стању друштва, будући да друштво није располагало довољним износом новчаних средстава како би се предметна плаћања названа „исплатом дивиденде" оправдала према оба члана друштва. Сходно томе, првотужени, као директор друштва, повредио је и обавезу да званично обавести скупштину друштва о битним променама његовог финансијског положаја, што представља додатни вид његове одговорности према тужиоцу за накнаду проузроковане штете, у складу са одредбом члана 184. став 3. Закона о привредним друштвима. Поред тога, привредно друштво не располаже довољним новчаним средствима којима би се тужиоцу, као већинском члану друштва, могла исплатити слична имовинска вредност, било кроз расподелу добити друштва или ликвидационог остатка истог, уколико би дошло до ликвидације. Тужилац је у тужби истакао и то да је плаћање наведеног износа друготуженом почетком 2023. године било подложно и примени правила о располагању имовином велике вредности, у смислу одредбе члана 470. Закона о привредним друштвима, тако да одговорност првотуженог за штету произлази и из одредбе члана 472. Закона о привредним друштвима. Тужилац је такође навео да су у периоду од 2017. до 2023. године између тужених закључена три уговора о пословно-техничкој сарадњи, по основу којих уговора је друштво исплатио друготуженом укупан износ од 53.585.322,24 динара, односно 454.595,69 евра, при чему тужени нису обавестили тужиоца о закључењу наведених уговора у којима постоји лични интерес, нити им је тужилац дао одобрење да се исти закључе. На описан начин, тужени су без знања и одобрења тужиоца као већинског члана друштва обезбедили предузимање правних радњи друштва у корист друготуженог, који је услед тога у периоду од приближно шест година остварио значајну имовинску корист. Тужилац је такође навео да су сва наведена плаћања друштва у корист друготуженог имала за циљ да се друготуженом обезбеди повраћај улога у друштво, а што је изричито забрањено одредбом члана 60. Закона о привредним друштвима. Појаснио је да се штета која му је проузрокована огледа превасходно у чињеници да тужилац није од друштва примио упоредиве износе новца које је примио мањински члан друштва у периоду од више година, као и у чињеници да тужилац сада није у могућности да оствари своја права из већинског удела у капиталу друштва односно да оствари право на добит који му следује било расподелом добити било у форми ликвидационог остатка друштва јер је имовина друштва неповратно умањена и очекује се искључиво умањење исте, као и у чињеници да је вредност његовог већинског удела у друштву битно умањена због недозвољених радњи тужених који су проузроковали значајно умањење имовине друштва. Тужилац је указао да је од друштва по основу свог удела примио 143.055,02 евра, док је друготужени примио износ од укупно 1.041.834,08 евра, због чега овим путем тужилац потражује износ разлике новца у висини од 461.238,42 евра коју је тужилац требало да прими од друштва по основу свог удела у друштву, што је истовремено и најмањи износ незаконитог умањења вредности већинског удела тужиоца у друштву, а самим тим и износ штете коју је тужилац претрпео због незаконитих радњи тужених. Тужилац је надлежност домаћег суда за одлучивање у овом поступку заснивао на одредби члана 53. и 54. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља, будући да је у конкретном случају штета настала на територији Републике Србије, где се налази и имовина друготуженог, а коју чини удео у предметном привредном друштву регистрованом на територији Републике Србије.

Тужилац је уз тужбу истакао и предлог за одређивање привремене мере садржине као у изреци побијаног решења, који предлог је засновао на наводима да је доказао вероватноћу свог новчаног потраживања на име накнаде штете, те да сматра да постоји очигледна и озбиљна опасност по његово потраживање односно могућност намирења

истог од туженик, с обзиром на то да је једина позната имовина друготуженог у Републици Србији управо удео у друштву и представља 49% основног капитала истог. Такође је навео да би друготужени због одређивања привремене мере претрпео само незнатну штету, те да се ради о потраживању које треба да се испуни у иностранству, због чега постоји законска претпоставка постојања опасности по новчано потраживање.

Првостепени суд је најпре ценио приговор апсолутне ненадлежности истакнут од стране друготуженог, па је нашао да исти није основан јер се у конкретном случају ради о спору о вануговорној одговорности за штету, која је настала на територији Републике Србије, с обзиром на то да је седиште привредног друштва на које се односе штетне последице регистровано у Србији, а на којој територији тужилац трпи штету услед поступања тужених. Из наведених разлога првостепени суд је одбио истакнути приговор позивајући се на одредбе члана 26. Закона о парничном поступку и 53. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља.

Првостепени суд је на основу изведених доказа извео закључак о томе да је тужилац у овој фази поступка учинио вероватним постојање свог новчаног потраживања на име накнаде штете, а што произлази из чињенице да су тужени без сагласности тужиоца као већинског власника привредног друштва Белмет доо Београд, закључили уговоре о пословно-техничкој сарадњи, као и правне послове у којима постоји могућност њиховог личног интереса, те да је првотужени донео одлуке о расподели добити наведеног друштва без сагласности тужиоца и ван седница скупштине па који начин је имовином друштва располагано супротно актима друштва и одредбама Закона о привредним друштвима. Првостепени суд је из доказа у списима предмета утврдио да је уговором о оснивању друштва са ограниченом одговорношћу од 30.03.2017. године предвиђено да су органи друштва скупштина и директор, чија се овлашћења и делокруг рада утврђују у складу са Законом о привредним друштвима, да је чланом 16. предвиђено да скупштина одлуке доноси двотрећинском већином гласова чланова, док већином од 3/4 од укупног броја гласова свих чланова друштва скупштина одлучује о расподели добити и начину покрића губитака, те да је у конкретном случају првотужени као директор друштва донео одлуке о исплати дивиденде друготуженом, на основу којих је иста и исплаћена том друштву. Са друге стране, према становишту првостепеног суда, друготужени у овој фази поступка није доставио доказе на околност да су за предузимање наведених правних послова и радњи прибавили одобрење тужиоца, односно скупштине друштва. Према оцени првостепеног суда, достављени докази од стране друготуженог не потврђују постојање сагласности тужиоца за радње којима је потенционално причињена штета тужиоцу, а чије је постојање тужилац учинио вероватним, већ указују на постојање оквирних договора. Што се тиче другог кумулативног услова за одређивање привремене мере, а који се тиче опасности по потраживање, првостепени суд закључује да се иста претпоставља у складу са одредбом члана 450. став 1. тачка 2. Закона о извршењу и обезбеђењу, а имајући у виду да је друготужени иностран правно лице, те би се потраживање према њему морало извршити у иностранству.

Насупрот наводима жалбе друготуженог, правилно првостепени суд закључује да је неоснован приговор апсолутне ненадлежности суда Републике Србије за одлучивање у овој правној ствари. Наиме, тужилац је поднео тужбу са предлогом за одређивање привремене мере ради накнаде штете коју су му тужени причинили повредом посебних дужности према друштву Белмет доо Београд, а која штета се према наводима тужиоца огледа у томе што тренутно није у могућности да оствари своја права из већинског удела у капиталу тог друштва, односно да оствари право на добит која му следује било расподелом добити, било у форми ликвидационог остатка друштва, јер је имовина друштва неповратно умањена и очекује се искључиво умањење исте, а такође је и вредност његовог већинског удела у друштву битно умањена због недозвољених радњи тужених који су проузроковали значајно умањење имовине друштва. Из изнетих навода тужиоца произлази да тужилац своје право на накнаду штете изводи из

чињенице да је радњама тужених дошло до противправног умањења имовине друштва које је регистровано у Републици Србији, а што је за последицу имало и умањење вредности удела који тужилац има у том привредном друштву. Сходно томе, те како је тужилац поднео тужбу ради накнаде вануговорне штете за коју тврди да је настала на већинском уделу који он поседује у привредном друштву регистрованом на територији Републике Србије, то правилно првостепени суд закључује да постоји надлежност домаћег суда за одлучивање у овој правој ствари, а у складу са одредбом члана 53. став 1. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља. Привредни апелациони суд указује на то да се приликом доношења побијаног решења првостепени суд правилно позвао на норме домаћег законодавства јер осим тога што постоји надлежност домаћег суда, за одлучивање у овој правној ствари меродавно је и право Републике Србије, на чијој територији су предузете радње тужених и на чијој територији је настала штетна последица, која се према наводима тужиоца огледа у смањењу вредности удела тужиоца у привредном друштву регистрованом у Републици Србији, односно немогућности остваривања свих права које тужилац има на основу удела у капиталу наведеног привредног друштва, а све у складу са одредбом члана 28. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља.

Код оваквог стања ствари, стекли су се услови за потврђење побијаног решења у ставу I изреке.

Међутим, побијана одлука се у преосталом делу не може прихватити као правилна. Наиме, првостепени суд је закључио да су у конкретном случају испуњени услови за одређивање привремене мере из одредбе члана 449. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу, односно да је тужилац у овој фази поступка учинио вероватним постојање свог повчаног потраживања на име накнаде штете, док се опасност по потраживање у конкретном случају претпоставља, у складу са одредбом члана 450. став 1. тачка 2. истог Закона, будући да је друготужени иностран правно лице, тако да би се потраживање према њему морало извршити у иностранству. Према становишту првостепеног суда тужилац је учинио вероватним своје повчано потраживање на име накнаде штете будући да из доказа у списима предмета произлази да су тужени без сагласности тужиоца као већинског власника привредног друштва Белмет доо Београд закључили уговоре о пословно-техничкој сарадњи, у којима постоји могућност њиховог личног интереса, а поред тога првотужени је без сагласности тужиоца и ван седнице скупштине донео одлуке о расподели добити наведеног друштва, на који начин је имовином предметног друштва располагано супротно актима друштва и одредбама Закона о привредним друштвима.

Привредни апелациони суд указује на то да првостепени суд приликом одлучивања о поднетом предлогу за одређивање привремене мере најпре није утврдио о којој се тужби у конкретном случају ради, а што је битно из разлога што од врсте поднете тужбе зависи питање активне, односно пасивне легитимације за њено подношење, као и које ће се чињенице као битне утврђивати у току поступка, а чије постојање је потребно учинити вероватним у поступку за одређивање привремене мере која је поднета ради обезбеђења утуженог потраживања. Наиме, Законом о привредним друштвима предвиђена је могућност подношења различитих тужби (индивидуалних или деривативних) ради заштите права чланова, али и самог друштва у односу на лица са посебним дужностима и овлашћењима.

Тужилац је у тужби навео да исту подноси као већински члан друштва, у складу са одредбом члана 78. Закона о привредним друштвима, ради накнаде штете коју су му директор и члан друштва за значајним учешћем у капиталу проузроковали повредом својих посебних дужности према друштву.

Другостепени суд указује на то да тужилац индивидуалном тужбом, у складу са одредбом члана 78. Закона о привредним друштвима, у односу на тужене као лица која

могу да му проузрокују штету повредом посебних дужности према друштву, може остварити право на накнаду штете (како обичне штете тако и измакле користи), али само уколико докаже да је услед радњи туженог настала штета на његовој имовини умањењем исте, односно да је радњом тужених спречено повећање његове имовине и настанак добитка који је могао основано очекивати према редовном току ствари, у смислу одредаба члана 155. и 189. Закона о облигационим односима. То даље значи да за испуњеност услова за одређивање привремене мере, који се тиче вероватности утуженог потраживања на име накнаде штете, није довољно учинити вероватним да су тужени предузимали радње без сагласности, односно одобрења тужиоца као већинског члана привредног друштва Белмет доо Београд, односно да су поступали супротно актима друштва и одредбама Закона о привредним друштвима, већ је неопходно да тужилац учини вероватним и то да је непосредно претрпео штету, те да постоји узрочна веза између предузетих радњи лица која има посебне дужности према друштву са настанком те штете. Привредни апелациони суд указује на то да конструкција тужиоца да су тужени самим чином проузроковања штете друштву, односно противправним радњама којима је неповратно умањена имовина друштва, причинили штету и тужиоцу као члану друштва у сразмери са процентом његовог удела, нема утемељење у одредбама Закона о привредним друштвима и одредбама Закона о облигационим односима, тако да је тужилац у сваком случају био дужан да у овој фази поступка учини вероватним постојање узрочно-последичне везе између предузетих радњи тужених према друштву и настале штете на његовој личној имовини, односно да је у конкретном случају услед радњи тужених заиста дошло до смањења на тржишту вредност удела тужиоца у привредном друштву.

Према становишту другостепеног суда, докази на основу којих је првостепени суд закључио да је тужилац у овој фази поступка учинио вероватним да су тужени без одобрења тужиоца као већинског члана закључили уговоре о пословно – техничкој сарадњи, у којима постоји могућност њиховог личног интереса, били би довољни за одређивање привремене мере у поступку које би друштво поднело против тужених ради поништаја таквог правног посла и накнаде штете која је причињена друштву, а у складу са одредбом члана 67. Закона о привредним друштвима. Међутим, како је тужилац поднео индивидуалну тужбу ради накнаде штете која је причињена њему, као члану друштва, то се основано жалбом друготуженог указује на то да је погрешан закључак првостепеног суда да је тужилац, у овој фази поступка, на основу достављених доказа који указују да не постоји одобрење тужиоца за предузимање радњи тужених, учинио вероватним да је услед таквих радњи тужених претрпео штету на својој имовини и у ком облику, односно да је учинио вероватним да су испуњени услови за накнаду штете у складу са одредбама Закона о облигационим односима. Поред тога, првостепени суд изведене доказе није ценио у погледу тога да ли се истима указује на то да закључени правни послови у којима постоји лични интерес нису били у интересу друштва.

Привредни апелациони суд истиче да суд приликом одлучивања није везан правним основом који тужилац навео у тужби, тако да је дужан да испита и то да ли је тужилац у овој фази поступка учинио вероватним своје право на накнаду штете по неком другом основу према друготуженом, у односу на кога је постављен захтев за одређивање привремене мере, с тим што је суд приликом одлучивања везан чињеничним наводима тужбе. У конкретном случају тужилац се у поднетој тужби позивао и на то да је првотужени донео одлуке о расподели добити наведеног привредног друштва, у корист друготуженог, као мањинског члана, на који начин је имовином друштва располагано супротно оснивачком акту тог друштва и одредбама Закона о привредним друштвима. Одредбом члана 185. Закона о привредним друштвима регулисано је питање одговорности за недопуштена плаћања на начин што је, између осталог, предвиђено да

члан друштва коме је друштво извршило исплате супротно одредбама члана 182. овог закона одговоран је друштву за повраћај тих исплата и друштво га не може ослободити те обавезе. Поред тога, друштву неограничено солидарно одговара за повраћај тих исплата и директор који је одобрио то плаћање и који је знао или је према околностима случаја могао знати да су та плаћања у супротности са одредбама овог закона о ограничењима плаћања. Из цитиране законске одредбе произлази да је друштво, а не члан друштва, активно легитимисан да подноси захтев за повраћај исплаћених износа на име исплате добити од члана друштва коме су исплате извршене и од директора који је знао да су та плаћања извршена супротно одредбама закона о ограничењима плаћања. Са друге стране, тужилац као члан друштва овлашћен је да поднесе тужбу за накнаду штете која је настала услед извршене расподеле добити која је супротна оснивачком акту друштва и одредбама закона о ограничењима плаћања, предвиђену чланом 184. став 3. Закона о привредним друштвима, али такву тужбу може поднети само против директора, а не и против члана друштва коме је исплата извршена и то само у случају да су испуњени услови из става 2. тог члана.

Најзад, тужилац је у тужби истакао и то да је плаћање износа од 587.238,39 евра друготуженом од стране друштва, почетком фебруара 2023. године, било подложно и примени правила о располагању имовином велике вредности, у смислу одредбе члана 470. Закона о привредним друштвима, што представља још један основ за накнаду штете тужиоцу од стране првотуженог, у смислу одредбе члана 472. Закона о привредним друштвима. Другостепени суд указује на то да је одредбом члана 472. Закона о привредним друштвима, као последица повреде одредаба о располагању имовином велике вредности, предвиђен поништај правног посла стицања, односно располагања имовином велике вредности, уколико за закључење тог посла није прибављено одобрење у складу са чланом 470. и 471. овог закона. Поред тога, предвиђено је и то да су чланови одбора директора солидарно одговорни друштву за штету коју то друштво претрпи услед стицања, односно располагања имовином велике вредности, ако је то стицање, односно располагање спроведено без одлуке којом га скупштина одобрава. Тужбу за поништај правног посла и за накнаду штете може поднети друштво и члан друштва који поседује удео који представља најмање 5% основног капитала друштва. Из наведеног произлази да тужилац као већински члан друштва може да поднесе тужбу за накнаду штете због повреде одредаба о располагању имовином велике вредности, али се у конкретном случају не ради о индивидуалној, већ о деривативној тужби, која се може поднети само у корист друштва и то само против директора друштва који је одговоран за штету коју друштво трпи услед располагања имовином велике вредности које је спроведено без одобрења скупштине друштва.

Према становишту другостепеног суда, вероватноћа потраживања тужиоца, као услов за одређивање привремене мере, мора се ценити сагледавањем како релевантних материјално правних норми Закона о привредним друштвима, тако и релевантних одредби Закона о облигационим односима, будући да тужилац у овом поступку тражи накнаду штете која му је причињена радњама тужених. Како је предлог за одређивање привремене мере усмерен само против друготуженог, то је првостепени суд приликом одлучивања о вероватноћи потраживања тужиоца био најпре дужан да утврди по ком основу тужилац потражује од друготуженог накнаду штете, након чега је био дужан да цени не само то да ли је тужилац на основу достављених доказа учинио вероватним да су радње тужених супротне одредбама Закона о привредним друштвима, већ и то да ли је тужилац учинио вероватним да је радњама друготуженог причињена штета на његовој личној имовини и у ком облику, а у смислу релевантних одредби Закона о облигационим односима. Како су због погрешне примене материјалног права у побијаној одлуци изостали разлози о свим битним чињеницама релевантим за одлучивање по истакнутом

предлогу за одређивање привремене мере, а које је у овој фази поступка потребно утврдити на нивоу вероватности, то се основано жалбом друготуженог указује да је побијано решење у том делу захваћено битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Код оваквог стања ствари стекли су се разлози за укидање побијаног решења у ставовима II-VI изреке будући да је због погрешне примене материјалног права и чињенично стање остало непотпуно утврђено.

У поновном поступку, првостепени суд ће поступити у складу са примедбама изнетим у овом решењу, па ће донети нову одлуку, на закону засновану, за коју ће дати јасне и образложене разлоге.

Из наведених разлога, Привредни апелациони суд је на основу члана 401. став 1. тачка 2. и 3. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци решења.

ММТ/СБ/МВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Милица Милановић Трапловић с. р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице
Срђан Никић

Привредни апелациони суд у Београду

Срђан Никић